

SLOVENSKÁ ASOCIÁCIA ZLATOKOPOV

ROČENKA SLOVENSKÝCH ZLATOKOPOV 1998

Sutterova píla v Colome – Kalifornii USA

TRENČÍN, JANUÁR 1999

5. MEDZINÁRODNÉ MAJSTROVSTVÁ POĽSKA ZŁOTORYJA 1998.

V dňoch 30.-31.mája 1998 sa v poľskom baníckom mestečku Złotoryja uskutočnili 5. Medzinárodné majstrovstvá Poľska. Ako už býva dobrým zvykom, najpočetnejšiu výpravu, hneď za domácimi tvoria zlatokopi zo Slovenska. Teraz ich však bola pomaly viac, ako domácich. Vzhľadom k tomu, že niektorí sme sa tejto súťaže zúčastnili už 3-4 rokom nečakali sme nič čo by nás mohlo prekvapiť. Tento krát nám však domáci prichystali popri štandardných súťažiach, jednu špeciálnu „ENDURO“, ktorá bola limitovaná na 30 osôb bez rozdielu kategórie.

Na sprievode sa zúčastnil i nemenovaný miliardár (alchymista) zo Slovenska

Tento súťaž sa zúčastnilo 14 zlatokopov resp. zlatokopiek zo Slovenska. Súťaž spočívala v ryžovaní cca 120 kg štrku v ktorom sa nachádzalo 20 zlatíniek a jedna plechovka piva. Štrk bol nasypávaný v igelitovom vreci a v jednom vedre. Najväčší problém bolo presýpať z igelitového vreca do vedra, tak aby to nebolo viac na tráve ako vo vedre. Táto súťaž bola veľmi náročná, ako potom po súťaži medzi jednotlivými vzdychmi sa zhodli všetci pretekári. Napriek tomu, že toto bola snáď jediná súťaž, kde Slováci nemali medailu, hanbu sme nespravili.

V prvej polovici výsledkovej listine sme mali štyroch pretekárov:

- 5. Helena REŽNÁ
- 6. Jozef REŽNÝ
- 7.František KMEŤ
- 11. Richard KAŇA II

Medailové umiestnenia slovenských zlatokopov:

Muži-profi

- 1. Richard KAŇA II
- 2. František KMEŤ

Ženy-profi

- 1.Helena REŽNÁ
- 2.Michaela KUZMÍNOVÁ

Deti

- 2. Michal REŽNÝ
- 3. Michaela KARCHOVÁ

Napísal : Jozef REŽNÝ – Cech zlatokopov Trenčín

12. MEDZINÁRODNÉ MAJSTROVSTVÁ NEMECKA GOLDKRONACH 1998.

Kopce v okolí Goldkronach už oddávna vydávali svoje tajomstvá v podobe cínu, striebra, antimónu a zlata. Po preryžovaní riečnych náplavov sa začali raziť štôlne, hľbiť šachtice a spracovávať vyrazená ruda. Po stáročia žilo miestne obyvateľstvo z pokladov podzemia. Dnes už dávnu slávu a bohatstvo pripomínajú len zarastené haldy a opustené štôlne. Kúsky zlata možno ešte stále vyryžovať v miestnych potokoch alebo si ich pozrieť v expozícii miestneho múzea. A práve zlatinky a banícka história priviedla miestnych nadšencov na nápad usporadúvať práve tu súťaže v ryžovaní zlata.

Koncom júna 1998 usporiadali naši priatelia z Nemecka v Goldkronach už svoje dvanáste majstrovstvá. Vôňa zlata a dobrodružstva sem zaviala aj dvoch zlatokopov zo Slovenska – Ondreja Komoru a Fera Kmeťa. Opustili svoje rodné claimy a po mnohých útrapách (kliešte, dážď, horúčava), putovali vlakom, pešo, stopom, až si podali ruky v nemeckom kamióne neďaleko Goldkronach a spoločne dorazili do dejiska majstrovstiev.

V piatok večer sa postupne schádzali zlatokopi zo všetkých strán Európy – Česka, Rakúska, Poľska, Holandska, Belgicka, Švédska, Švajčiarska, Nemecka, Slovenska. Vlastné súťaže začali v sobotu. Po otvorení majstrovstiev prebehli rozbehové kolá vo všetkých kategóriách. V claimoch sa vystriedalo vyše sto súťažiacich. Popri hlavnej súťaži prebiehala aj súťaž na rýchlosť. Niečo také, ako náš jack-pot, len zlatinky boli v obálkach, ktoré sa losovali. Počet zlatiniek bol rôzny a tak záležalo na šťastí - trafít obálku s čo najnižším počtom zlatín. Zvýťazil zlatokop s najnižším časom a všetkými zlatinkami. Cez obedňajšiu prestávku prebehla registrácia trojčlenných družstiev na kanadský trojboj, ktorý prebehol po oficiálnej súťaži. Bojovalo sa v troch disciplínach – pľenie dreva, strelba lukom na vtáka a ryžovanie zlata. Slováci mali dobrý čas, všetky zlatinky, len vtáka sa im nepodarilo trafiť, čím sa pripravili o cenu. Večer sa už len zabávalo. Hrala a tancovala skupina Karamela z Čiech, popíjalo sa pivo, jedli klobásky. Zábava skončila po polnoci kankánom. Vyvrcholením bola nedeľa. Do claimov sa postavili finalisti. Zovrela voda a za pár minút bolo všetko jasné. Majstrom Nemecka v mužoch sa stal Maciejak Krystof z Poľska a v ženách domáca Schmitt Roswitha. Slováci obsadili štvrté miesto – Ondro Komora a štrnásťte miesto – Fero Kmeť. Po vyhlásení výsledkov a odovzdaní cien sa zlatokopi rozišli na všetky strany obohatení nielen o vyryžované zlato, ale hlavne o nové skúsenosti a priateľov.

Zbohom Goldkronach o dva roky!

Tabuľka výsledkov :

Ženy profesionálky:

1.	Schmitt Roswitha	D
2.	Sander Judith	D
3.	Welsch Brigitte	D

Muži profesionáli:

1.	Maciejak Krystof	PL
2.	Uth Manfred	D
3.	Schwarzmaier Franz	A
4.	Komora Ondrej	SK
14.	Kmeť František	SK

Napísal: Fero Kmeť-Dióda - Banskobystrický cech zlatokopov

VYHODNOTENIE MAJSTROVSTIEV EURÓPY, SLOVENSKEJ REPUBLIKY A ČESKEJ REPUBLIKY V RYŽOVANÍ ZLATA V HODRUŠI-HÁMROCH

4. - 12. JÚLA 1998

Zlatokopecský areál pod Dolnohodrušským jazerom dávno stíchol a ponoril sa do dlhého zimného spánku. V našich myšliach ešte stále však silne rezonujú spomienky na doteraz najväčšie u nás organizované zlatokopecské podujatie, na vzrušujúce súboje v tunajších studených vodách a príjemné chvíle strávené v kruhu starých, ale aj nových priateľov v lone krásnej prírody.

Pre nás, usporiadateľov z Hodrušského klubu zlatokopov to však boli dlhé dni maximálneho fyzického nasadenia a psychického vypätia. O stovkách bezplatných brigádnických hodín pri zveľaďovaní stáleho zlatokopecského areálu, jediného svojho druhu na Slovensku ani nehovoriac. Viedol nás k tomu úprimný vzťah k tejto mimoriadne peknej a zaujímavej záľube.

Myslíme, že organizačne bolo podujatie zvládnuté dobre. Sprievodné podujatia boli uskutočnené v prvých dňoch podujatia a účasť na nich zo dňa na deň gradovala. Mimoriadny bol záujem o fárание na činnej zlatej bani Rozália, ale aj návšteva ostatných prevádzok banského závodu v Hodruši, vrátane skanzenu na bani Všechnsvětých. Účastníci boli tiež spokojní s exkurziami na Magurke, v Banskej Štiavnici a za históriou baníctva v okolí Hodruše.

Už tradične sme najväčší problém očakávali s ubytovaním účastníkov podujatia. Dúfali sme však, že pokyny organizátorov budú rešpektované. Obavy sa nám nakoniec aj potvrdili. Kapacity pripravené na internáte učilišťa na Kysle, penzión Zlatý stôl, ale aj skautský tábor vzdialený od zlatokopecského areálu len 1 km, zivali počas všetkých dní podujatia prázdnotou. Je však pravdou, že skautský tábor v prvých dňoch podujatia nebol vybudovaný k úplnej spokojnosti. Zato pred príchodom podstatnej časti účastníkov t.j. v stredu nemal tento chybu. Pri samotnom zlatokopecskom areáli to vyzeralo úplne inak. Každá rovin-ka, ale aj kružina a les v strmej stráni boli doslova obsypané stanmi. Myslím, že to bolo na škodu veci, lebo o kultúre ubytovania bez akejkoľvek možnosti vybudovania hygienických zariadení sa v tomto prípade skutočne nedalo hovoriť. O spúšti ktorá tu ostala po niektorých „turistoch“ nebudem radšej písať. Práve táto skutočnosť viedla tunajších organizátorov neorganizovať v budúcnosti v tomto krásnom lone prírody takéto masívne medzinárodné zlatokopecské podujatia.

Napriek tomu si myslím, že myšlienka využitia stanového tábora pri Konibare na iné účely ako stanovanie bola šťastná. Stánky s občerstvením, predaj suvenírov, ale aj večerné kultúrne podujatia tu situované boli na solídnej kultúrnej úrovni a v dostatočnom objeme.

Súťažné zlatokopecské priestory tým ostali využívané len na samotné zlatokopecské súťaže, bez vedľajších rušivých elementov. Aj podľa vyjadrenia účastníkov samotné súťaže či už oficiálne, ale aj neoficiálne boli organizované na vysokej profesionálnej úrovni. Už niekoľko rokov sa tu na podujatí Zlatá Hodruša tešia mimoriadnej obľube voľné súťaže o Veľkú cenu starostu obce Hodruša - Hámre a Zlatá horúčka, súťaž o tajomstvo riaditeľa banského závodu v Hodruši. Oboch týchto súťaží sa tento krát zúčastnilo a pocit zlatej horúčky vyskúšalo po viac ako 100 zlatokopov. Prítomnosť viacerých majstrov sveta, Európy a rôznych národných šampionátov sme využili na to, aby si títo zmerali sily vo vzájomnom súboji a svoje umenie predvedli vo voľnej súťaži Majstrov nad majstrov. Bola to skutočne šťastná myšlienka zorganizovať naraz, v jednom kole exhibičné vystúpenie dvadsiatym najlepším tu prítomným zlatokopom.

Pre mimoriadnu obľúbenosť teamových súťaží sme tieto rozšírili na nasledujúce:

Dvojčlenné družstvá – páry, Trojčlenné družstvá, Open teamy, Päťčlenné družstvá v rámci majstrovstiev SR a ČR, Päťčlenné družstvá v rámci majstrovstiev Európy

V kategóriách jednotlivcov sa uskutočnili nasledujúce kategórie:

Amatéri-56 súťažiacich, Amatérky-24 súťažiacich, Juniori-51 súťažiacich, Veteráni-15 súťažiacich, Ženy profesionálky-36 súťažiacich, Muži profesionáli-137 súťažiacich

Celkove teda na majstrovstvách Európy, Slovenskej republiky a Českej republiky súťažilo v kategóriách jednotlivcov 319 zlatokopov zo Slovenska, Českej republiky, Poľska, Nemecka, Rakúska, Švajčiarska, Francúzska, Talianska a Austrálie.

Najtvrdší boj medzi sebou zvädzali muži-profi

Pri organizovaní týchto majstrovstiev sme boli niektorými slovenskými zlatokopmi kritizovaní za vysokú položku štartovného. Jeho výška však dosiahla hodnotu asi 50% štartovného na národných majstrovstvách v zahraničí, mimo Poľska. Dôvod, ktorým sú neporovnateľne vyššie náklady voči lokálnym zlatokopeckým podujatiam sme vysvetlili vopred osobne. Tiež sme sa dohodli, že privítame fyzickú pomoc zlatokopov pri príprave a zabezpečovaní majstrovstiev za umožnenie zníženia respektíve odpustenia štartovného. Žiaľ, málokto túto dohodu využil. Tým však chceme aj touto formou za pomoc poďakovať. Nakoniec sme boli radi, že sa nám s odretými ušami podarilo dosiahnuť vyrovnaný hospodársky výsledok na úrovni 250 tisíc korún. Musím však pripomenúť, že aj vďaka sponzorským finančným príspevkom.

Sme si vedomí skutočnosti, že keď sa organizuje takéto podujatie nie každému sa dá vyhovieť. Myslíme však tiež, že sme si hanbu nespravili ani pred zahraničnými, ale aj domácimi účastníkmi. Veríme, že každý sa k nám bude chcieť aj v budúcnosti vracieť. Presvedčiť sa o tom budeme môcť už o rok na Zlatej Hodruši 1999, na ktorú Vás všetkých aj touto formou čo najsrdečnejšie pozývame.

Výsledkové výsledky finálových súťaží tvoria prílohu tohoto príspevku.

Napísal: Richard Kaňa II. - vedúci Hodruškého klubu zlatokopov

KALIFORNIA – MÝTY A BÁJE

Kalifornia nie je len miesto na mape, ale tiež životný pocit. Dobrodružné dejiny tejto zeme nevzrušovali len samotných Kalifornanov, ale i ostatných obyvateľov našej planéty. Na počiatku Kalifornského mýtu bolo „Zlato“, o ktorom boli Američania presvedčení, že je to dar, ktorý Boh zoslal výhradne im.

Presne pred 150 rokmi zazrel James Marshall náhodné záblesky zlata v American River. Ten náhodný objav pri dovtedy málo známej rieke pomohol zmeniť Ameriku a znova definovať americký sen, reformovať životný štýl.

Kalifornia zaujíma územie pretiahnutého tvaru v smere od severu k juhu v dĺžke 1 255 km a pretína tak desať rovnobežiek (od 32° severnej šírky až po 42° severnej šírky). Členité pobrežie, dlhé viac ako 2 034 kilometrov je na mnohých miestach obmývané studeným morským

prúdom nazývaným California Current. Vychýrené pláže zo zlatožltým pieskom, tyrkysovou vodou a temne modrým nebom nájdeme až v južnej časti Kalifornie. V Kalifornii leží najnižší, ale i niekoľko najvyšších bodov Spojených štátov. Najnižšie a najvyššie body sa v tejto krajine nachádzajú neďaleko od seba. Údolie smrti, Death Valley, v hĺbke 86 pod hladinou mora sa nachádza sotva 145 kilometrov od vrcholu Mount Whitney vysokého 4 418 m nad morom. I kalifornské podnebie sa zrejme zrodilo za priaznivej konštelácie hviezd. Daždivé zimy, suché letá a umelé zavlažovanie premenili Kaliforniu i po vyťažení všetkých väčších nálezísk zlata a striebra na raj, tentokrát poľnohospodársky. Slnečné podnebie lákalo stále vo väčšej miere i moderných priekopníkov všetkého druhu vrátane filmových producentov a výrobcov lietadiel.

Bohaté spektrum priemyselných a poľnohospodárskych výrobkov od šalátu až po marihuanu robí z Kalifornie v súčasnej dobe najdôležitejší priemyslový a agrárny štát Ameriky. Keby sa Kalifornia osamostatnila, bola by na 6-7. mieste na svete, pokiaľ ide o hrubý národný dôchodok. A to nie je zlá bilancia pre štát zrodený z mýtov a spriadaný z podvodov, chamtivosti a šľastia.

V roku 1840 bola Kalifornia čosi, ako odľahlý zapadákov a žila tam len hŕstka prvých Američanov. Ospalý prístav San Francisco mal len zo tri stovky obyvateľov. Američania boli presvedčení, že ak bude Kalifornia patriť im, získajú americké veľrybárske flotily východnú základňu v San Franciscu a americký obchodníci budú môcť rozvinúť čulý obchod s Áziou, vnútrozemie zaplavia zástupy pionierov a príslušníkov vrstvy californions sa dostane pôžitkov americkej kultúry. Americko-mexická vojna skončila v januári 1847 a rok neskôr muselo Mexico mierovou zmluvou postúpiť územie Alta California Spojeným štátom americkým. Alta California prešla do rúk Američanov celkom bez problémov. Predanie prebehlo medzi mexickými úradmi, americkými úradníkmi a vplyvnými príslušníkmi californios. V roku 1850 bola Kalifornia prijatá ako 31. spolkový štát Únie.

Veľká zlatá horúčka prepukla na vodnej píle, ktorú postavil John Sutter so svojim spoločníkom Jamesom W. Marshallom na rieke American River. Toto miesto nazývali Indiáni Culloma, „krásne údolie“, dnešná Coloma. 24. januára 1848 James Marshall našiel v odtokovom žľabe píly, žltotrblietajúce sa kúsky kovu. I keď sa Sutter pokúšal tento nečakaný objav utajiť, rozšírila sa táto správa, ako požiar, keď istý Sam Brannagan behal s hrstou zlatého prachu v ruke po Montgomery Street v San Franciscu a kričal „Zlato!, Zlato z American River!“

Všetkých zachvátila túžba po zlate. Zlatá horúčka dostala neuveriteľné obrátky a do Kalifornie sa vybrali desaťtisíce Američanov i cudzincov. „Zlatá horúčka vyburcovala celý národ.“ Z Kalifornie urobila zlatá horúčka štát s najväčším počtom obyvateľov a viedla k zavedeniu prvých poštových ciest z východného pobrežia na západné, Pony expresu, transkontinentálneho telegrafu a železnice.

Zo zápisníka

Cestu do takej veľkej krajiny nie je ľahké naplánovať, najmä ak máte k dispozícii len literatúru, mapy a len tri týždne. Pravdaže radi by sme videli čo najviac z toho čo nikde inde na svete vidieť nemôžeme. Samozrejme, že ako inde i v USA sa prakticky nedá pohnúť bez auta, tak sme si ho radšej už pred odletom zabezpečili v cestovnej kancelárii.

I keď sme si ako tak naplánovali cestu do ďalekých krajov i tak nám už na začiatku naše plány nevychádzali. Nie a nie sa dostať zo Slovenska na letisko do Viedne. Murpfyho zákony fungujú hlavne vtedy, keď to najmenej čakáte. V Bratislave sa nám pokazila Škodovka, ktorá nám ubrala asi hodinu z nášho harmonogramu, potom sme sa dostali do zápchy, ktorá bola kvôli uzatvoreniu centra Bratislavy, na colnici bola rada asi na ďalšiu hodinu a keď sme sa konečne dostali na letisko, sme sa dozvedeli, že let mešká trištvrte hodinu.

Konečne sme sa ukľudnili, odovzdali batožinu a čakali na náš Boeing 757 do Londýna. Ďalší let z Londýna do Los Angeles sme stíhali s odretými ušami. Boeing 747 do L.A. čakal iba na nás, takže sme boli stále v pokluse. Prilet do L.A. bol okolo siedmej večer v ten istý deň pričom let ponad Grónsko a Kanadu trval viac ako jedenásť hodín. Ďalšie naše nepríjemné prekvapenie bolo pri preberaní batožiny, ktorú sme sa márne snažili nájsť na bežiacom páse. Batožina zostala v Londýne. V požičovni áut sme si prebrali náš rezervovaný Chevrolet. Ubytovali sme sa v moteli Airport na ulici Century neďaleko letiska, pretože na druhý deň večer sme si mali prevziať našu batožinu.

Po výdatných raňajkách u McDonalda sme sa vybrali do Hollywoodu. Žiadne iné mesto nefascinuje obyvateľov tejto planéty toľko, ako Hollywood, duchovné i keď už dávno nie skutočné centrum filmového umenia. Na ulici Hollywood Boulevard sa nachádza Mannes Chinese Theatre. Pred týmto divadlom sme si mohli pozrieť otlacky prstov, stopy či podpisy známych filmových veľikánov, ktorí navštevovali galapremiery vo výstavnom paláci. Tieto stopy začal zbierať jeho vtedajší majiteľ sir Graumen v roku 1927. Nad mestečkom na vrcholku Mount Lee sme mohli vidieť 17 m vysoký nápis Hollywood, popri ktorom sme pokračovali do filmových štúdií. Štúdia Universal sú najznámejšou, najväčšou a najproduktívnejšou hollywoodskou továrňou na výrobu snov. Po zaplatení parkovného 7US\$ sme sa konečne dostali do továrne na sny. Prezreli sme si vstupný areál, ktorý poznáme z mnohých amerických filmov. Odfotovali sme sa pred hlavným logom štúdií - glóbus s nápisom Universal a po zaplatení vstupného sme vkročili do vnútra. Hneď pri vstupe nás víтали Laurel a Hardy spolu s Marilyn Monroe, ako i mnohé postavičky z Disneyho rozprávok.

Slovenkám neodolal ani známy sukničkář – večný tulák Charlie

Ako prvú atrakciu sme absolvovali podľa známeho filmu Návrat do budúcnosti. Tu nás posadili do auta, ktoré bolo presnou maketou auta budúcnosti. Po uzatvorení dverí sme si v rýchlosti prezreli palubnú dosku auta, kde nás najviac zaujali digitálne hodiny, ktoré zobrazovali v ktorom veku sa práve nachádzame. Pripútali nás a začala krkolomná cesta časom. Presne podľa scenára filmu sme vo veľkej rýchlosti preleteli cez vežové hodiny, ktoré nás prepravili do roku 2015. Leteli sme pomedzi kozmické lode, vyhýbali sme sa streľbe z rozličných zbraní a zrazu sme sa ocitli v krátery sopky, kde nám auto začalo vynechávať a my sme padali do žeravej lávy. Našťastie motor znova naskočil a my sme preleteli dátumovou hranicou do Jurského parku. Dokázali sme sa vyhnúť všetkým možným jašterom okrem Tyranosaúra, ktorý nás zožral a vzápätí vypľul lebo sme mu asi nechutili. Na záver sme preleteli krásnou mesačnou krajinou a ocitli sme sa znova v prítomnosti. Táto jazda bola natoľko sugestívna, že sa nám zdalo, že to bola skutočnosť. Niečo podobné sme v živote nezažili.

V ďalšej hale nás vítal vstupná brána Jurského parku. Tu sa začala naša cesta po rieke na člnoch celým Jurským parkom so všetkými jaštermi Spielbergovho filmu. Tieto jaštery boli natoľko skutočné. Že sme mali miestami strach, keď ich vycerené zuby chodili tesne okolo našich hláv. Keď sme zbadali roztrhnutý plot s vysokým napätím, vedeli sme, že Tyranosaurus je práve na love. Tyranosaurus nás ohrozoval hlavne v prevádzkovej budove Jurského parku, kde okrem toho syčala para z roztrhnutého potrubia, striekala vody a vypadávalo osvetlenie. Tesne pred zožratím sme mu ušli obrovskou šmýkačkou, na ktorej sa nám zastavoval dych. Čln pristál v malom jazierku, z ktorého voda striekala i na okolo stojacich návštevníkov.

Z Jurského parku sme pokračovali do pavilónu, kde nás prostredníctvom videoprojekcie privítal najväčší režisér Steven Spielberg, ktorý nás uviedol do svojho kultového filmu E.T. mimozemšťan. Táto atrakcia nám znova pripomenula dej filmu, keď E.T. odchádza domov. Na začiatku prehliadky sme nadiktovali svoje mená a zároveň obdržali kartičku na cestu domov – do krajiny E.T. mimozemšťana. Po krátkej prechádzke lešom kde boli vystavené originálne exponáty s filmom sme spolu s E.T. nasadli na bicykel, ktorý nás viezol do jeho krajiny. Aj keď sme už všetci vyrástli z detských správok cesta a zároveň krajina E.T. nás posunula späť do detských rokov a mi sme sa opäť boli vo vytržení nad prepracovanosťou samotnej prehliadky. Pri príchode nás E.T. každého osobne vítal menom.

Aby sme sa z rozprávky vrátili do reality dnešnej doby resp. dôb minulých v ďalšej hale nám sám veľký režisér hororov Alfred Hitchcock poodhalil triky svojich neprekonateľných filmov.

Na záver prehliadky štúdií sme sa rozhodli pre scénu s filmom z amerického západu. Hneď pri vstupe každého vítal dvojník Charlieho Chaplina, ktorý svojím vystúpením bavil ľudí až do samého začiatku predstavenia. Scénka s amerického divokého západu bola spracovaná veľmi dobre. Kovboji jazdili na koňoch, strieľali po desperátoroch, ktorých viedla žena. Ako to už v takýchto filmoch chodí dobro zvíťazí nad zlom, aj keby malo celé mesto ľahnúť popolom po záverečnom výbuchu dynamitu.

Kompletná prehliadka všetkých atrakcií Universal Studios je časovo veľmi náročná a preto je vhodné venovať štúdiám celý deň. Po opustení štúdií sme prechádzali celou štvrťou Beverly Hills až k známej pláži Santa Monica, kde sa mužská časť našej výpravy okúpala. Nakoľko bol už večer, obdivovali sme nádherný západ slnka nad Pacifikom.

Po tomto krátkom relaxe sme sa vrátili znova na letisko aby sme si vyzdvihli zmeškanú batožinu, ktorá už konečne dorazila. Ako to už v živote chodí opäť nebola kompletná, chýbala jedna karimatka a čo bolo najhoršie v jednej taške bola rozbitá fľaša dobrej domácej slivovice. Za tou nám bolo viac ľúto ako za novou karimatkou.

Po ďalšej noci v moteli v L.A. sme ráno vyrazili na najdlhšiu cestu nášho putovania, z „mesta anjelov“ v Kalifornii do Lake Havasu City v Arizone. Po dlhej ceste Mohavskou púšťou sme sa dostali do chránenej oblasti Joshua Tree National Monument o rozlohe 189 000 ha, ktorá leží na východ od Palm Springs. Je to nádherná prírodná, nefalšovaná a zelená púštna oáza medzi pieskami a skalami, bezvodej púšte a horských zrázov. Veľké žulové masívy, ktoré vzrušujú predovšetkým horolezcov a porast „stromov jozue“ zaručujú tejto chránenej oblasti po celý rok veľa návštevníkov. Tento zvláštny druh púštnej flóry, kaktusových stromov podivného tvaru, ktoré pionierom putujúcim za vidinou kalifornského zlata, pripomínali biblickú postavu Jozua.

Národný park Joshua Tree je skutočne neskutočný

Pokračovali sme cestou do mestečka na brehu rieky Colorado – Lake Havasu City. Na ceste, ktorá viedla nekonečnou púšťou, sme sa zastavili v malom obchodíku na kávu a malý nákup. Vonku bolo tak horúco, že káva nám nestačila ani vychladnúť. Teplotné horúčavy sa vyšplhali na 44°C v tieni a znížili sa až o 22°hodine, na 39°C. Ubytovali sme sa v moteli Bridgeview, aby sme mohli hneď ráno začať s prehliadkou tohto zaujímavého mestečka.

Hneď ráno, pokiaľ sa ortuť teplomera nevyšplhala moc vysoko sme sa vybrali na prehliadku anglickej štvrte. Prešli sme sa po originálnom London Bridge, ktorý priviezli z Londýna a znova postavili cez rieku Colorado. Pod mostom sa rozprestieralo malé anglické mestečko s anglickou architektúrou vrátane červenej poschodového autobusu a telefónnej budky. Nakoľko bolo veľmi teplo rozmyšľali sme sa okúpať v rieke, ale vody smrdela a jeden sumec radšej spáchal sebevraždu, ako by mal žiť v takej vode, tak sme to radšej vzdali. Nám bolo horšie a horšie z hnedej sladkej vody, ktorú tu nazývajú kávou. Rozhodli sme sa radšej pokračovať klimatizovaným autom smerom na Grand Canyon. Cez mestečko Williams sme prechádzali historickou Route 66. Cestou sme stretávali vlaky idúce zo Santa Fé. Boli to celé súpravy, ktoré ťahali tri lokomotívy a vagónov bolo cca 120. Podľa známych kníh od Karla Maya túto trať vymeriaval Old Shaterland. Po dlhej ceste americkou prériou sme sa dostali do Grand Canyonu. Grand Canyon sa nachádza na území Arizony, ktorá je naň právom hrdá, pretože je označovaný za jeden z divov sveta a ako ukazujú fotografie poriadané kozmonautmi, je kaňon ľahko rozpoznateľný i z kozmického priestoru. V severnej oblasti Arizony žije farebný a svojrázny indiánsky kmeň Navachov, ktorý si rozpráva o kaňone mnoho povestí. Kmeň si tiež starostlivo udržuje svoje pradávne tradície. Územie, ktorým preteká rieka Colorado, leží v severnej časti Arizony a je hornaté. Človek musí mať veľa fantázie, aby si predstavil ako kaňon vznikol. Pred desiatkami miliónmi rokov tieklo Colorado lenivo po takmer rovnej planine. Potom mohutné zemské sily zdvihli spodné vrstvy a tok dostal spád a silu potrebnú k vyhlbeniu kaňonu. Suché klíma s malým množstvom zrážok spôsobilo, že geologické trhliny zostali ostré. Odtiaľ pochádza jedinečná hra najrôznejších tvarov.

Podľa starej indiánskej poviedky, bola rieka Colorado pred dávnymi vekmi obrom, ktorý mal šesť bratov, presne toľko je hlavných prítokov Colorada. Bol to obor krutý a neľútostný. Keď sa rozľútosť zabíjal a ničil všetko okolo seba.

Rieka Colorado zbiera vody z územia piatich štátov Únie a keď prišli silné dažde, hladina stúpila v krátkej dobe o desiatky metrov a prívál ničil všetko čo mu prišlo do cesty. Také tragédie dnes už patria minulosti. V roku 1935 bola na konci Grand Canyonu postavená priehrada pomenovaná po prezidentovi Hooverovi, ktorá nasadila putá rieke predierajúcej sa neuveriteľných 1600 km skalami, hlbokými údoliami a kaňonmi. Je to ojedinelé a na svoju dobu unikátne dielo techniky a ľudského ducha. Je to jedna z najväčších priehrad na svete.

Slovenská reprezentácia nad Grand Canyonom

Krásne výhľady dolu do kaňonu sú z tzv. Južnej rímsy, ktorá je tiež najlepšie dosažiteľná zo strednej oblasti Arizony. Do kaňonu môžete zostúpiť peši, v sedle mulíc, alebo si kaňon dokonca môžete prezrieť z helikoptéry. Pokiaľ sa rozhodnete ísť v sedle so sprievodcom, pripravte sa na to, že to nie je zrovna ten najlepší spôsob cestovania pre ľudí trpiacich závratou. Na niekoľkých miestach je cesta veľmi úzka a zrázy sú priam desivé. My sme sa rozhodli zostúpiť dolu peši. Zostup si treba časovo vopred naplánovať, aby sme sa stihli vrátiť do západu slnka. Pôvodne sme chceli dolu prespať v campe, ktorý sa rezervuje pred zostupom, ale camp bol beznádejne plný. So sebou sme si zobrali gallon vody na osobu a vyrazili sme. Po cca 2 hodinách sme sa dostali do Indian's garden's. Tam sme si trochu oddýchli a osviežili sa. Jedna časť našej skupiny pokračovala až priamo k rieke Colorado a druhá sa pomaly pripravovala na ťažký výstup hore. Výstup nám trval cca 4 hodiny, čo bolo pre nás za vysokých teplôt veľmi náročné, ale zvládli sme to. Prekonali sme výškový rozdiel 1200m. Zbytok dňa sme oddychovali v kempu. Ráno sme vstali celý dolámaný, ale vidina hazardu, ktorú sme mali na pláne večer nás neuveriteľnou silou hnala dopredu. Na pláne bola totiž prechádzka nočným Las Vegas. Po nekonečnej ceste prériou sme sa dostali na priehradu Hoover Dam, ktorá delí Arizonu s Nevadou.

Las Vegas leží v najjužnejšom cípe Nevady. V roku 1931 boli legalizované hazardné hry a kasína začali rásť ako huby po daždi. Las Vegas sa stalo prístaviskom bohatých a slávnych ľudí. Ubytovali sme sa v moteli a o deviatej večer sme začali nočnú prehliadku Las Vegas, plné kasín a hotelov. Bola to nádherná

pastva pre oči, všetko bolo vysvietené. Cestou sme sa zastavili pri Trespure Island, kde práve začala priamo na ulici nádherná pirátska scéna, súboj dvoch plachetníc plný streľby a ohňa. Obdivovali sme húsenkovú dráhu, ktorá bola na streche jedného kasína. Konečne sme sa dostali do kasína Luxor, kde sme opláchli pár dolárov. Dlhoočakávaný Jackpot však nepadol nikomu z nás. Cestou späť sme prechádzali najznámejšie kasína ako napr. Excalibur, New York, Sahara a Stratosféra. Unavený a ľahší o pár dolárov sme sa vrátili o tretej hodine rannej do motela. Ráno sme opäť naložili batožinu do nášho klimatizovaného auta a vybrali sa do Death Valley.

Údolie smrti leží čiastočne na teritóriu Nevady, ale jeho najväčšia časť je v Kalifornii. V údolí smrti sa vynára na denné svetlo prapodivná sila zeme. Z geologického hľadiska sa nejedná o údolie, ale skôr o roklinu, priekopu. Údolie vzniklo pôsobením riek. Tu sa však časť zemskej kôry na svojom najslabšom mieste prelomila. V mieste zlomu vzniklo veľké jazero. Neskôr sa voda vyparila a zostal len Borax a predovšetkým fantastická krajina. Najnižšie miesto USA – 86 metrov pod hladinou mora sa nachádza práve tu – Badwater a je tiež jedným z najteplejších miest na svete. Dostali sme sa na miesto, ktorému sa hovorí Paleta maliarov. Je to obdivuhodný svet, ktorý naozaj pripomína umazanú maliarsku paletu. Akoby sem niekedy dávno pravekí obri vyliali farby, ktoré zostali po výzdobe maľovanej púšte. Bolo už 6 hodín večer a bol najvyšší čas sa niekde ubytovať. Snažili sme sa o vo Furnece Creek, ale bolo už všetko obsadené. Nezostávalo nám nič iné iba sa ubytovať v Campe. Zažila som tu najhoršiu noc svojho života, akoby vystrihnutú z hororu. Bolo veľmi horúco, stany nebolo možné ukotviť do zeme, fučal silný vietor, neďaleko bolo počuť zavýjanie kojotov a predstava, že sú štrkáče a škorpióny ma jednoducho desili, takže som celú noc nezažmúrla ani oko. Ale na druhej strane sa to vyrovnalo nádhernou hviezdou oblohou, ktorá bola tak vysvietená, ako nočný Las Vegas.

Vyhasnutá sopka Ube-he-be (Košíková hora)

Hneď ráno sme sa vybrali ďalej a dostali sme sa cez Zabriskie point na vyhladku, ktorá sa nazýva Dante's View. Z hrebeňa pohoria Black Mountains sa z Dantovej vyhladky otvára nezabudnuteľný rozhľad na všetky strany, na podivný a hrozný svet. Toto pohorie je veľmi nestále a premenlivé vplyvom mora. V diaľke sme mohli vidieť večným snehom pokrytý Mount Whitney, najvyššie veľhory štyridsiatich ôsmich štátov Únie. Údolie bolo kedysi Mekkou prospektorov, i keď' sú už dávno preč, život je tu rovnako

tvrdý ako predtým. Údolie smrti bolo poslednou a často tiež neprekonateľnou prekážkou pre karavany pútnikov smerujúcich v minulom storočí, hlavne v dobe zlatej horúčky v rokoch 1848-1849, do Kalifornie. Vtedy Údolie smrti naháňalo hrôzu. Dnes v dobe terénnych automobilov a klimatizácie sa ledačo z neblahej povesti zmenilo. Jednou najväčších atrakcií v Údolí smrti je Scotty's Castle. Je to španielsko-maurský palác vybudovaný na severnom okraji oblasti. Stavbu paláca zahájil chicagský miliónár Albert Johnson v roku 1924 na počesť svojho priateľa zlatokopa Waltera Scotta. Zámok je symbol víťazstva nad nehostinnosťou a ukrutnosťou prírody a dokonale sa hodí k tejto krajine plnej extrémov a prekvapení. Na záver nášho putovania po Death Valley si nechávame 3.000 rokov starú vyhasnutú sopku Ube-he-be, čo v indiánskej reči znamená Košíková hora.

Vedľa seba sa nachádzajú tri krátery sopky a niekoľko lávových bômb.

Nakoľko sa nám už nežiada stráviť ďalšiu bezsennú noc v Údolí smrti pokračujeme smerom k Yosemitekému parku cestou US 395 pohorím Sierra Nevada. Na ľavej strane môžeme vidieť pohorie, na ktorých je sneh, pod nimi krásne zelené údolie, ale v protiklade na pravej strane sú holé sopečné kopce a pod nimi teplomilné rastlinstvo. Prijateľný nocľah zo všetkým komfortom v štýle zlatej horúčky nachádzame v mestečku Bishop.

Srdcom Sierry Nevada je prírodná rezervácia Yosemiteký národný park o rozlohe 3133 km², s úžasnou scenériou horskej krajiny, gigantickými vodopádmi, pestrofarebnou a druhovo rozmanitou flórou a faunou.

Do Yosemitekého parku vedie niekoľko ciest. Nezabudnuteľná je cesta, ktorá nás dovedie do parku z juhu a šplhá z pohoria, kde prechádza tunelom Wawona. Po svojej ľavej ruke vidíme zrázne steny jedinečného monolitu El Capitan - 7569 stôp. Na pravej strane vidíme, akoby z najjemnejšieho bieleho hodvábu utkaný vodopád, ktorý sa veľmi trefne nazýva Bridalveil Fall, čo v preklade znamená Vodopád nevestinho závoja. Unikátny tvar Yosemitekého údolia pochádza z dielne pravekého ľadovca. Z takmer kolmých stien sa vrhajú priamo do hĺbín početné vodopády. Najvyšší z nich Upper Fall padá z výšky 800 metrov a jeho hluk je podobný hrmeniu Niagary. Nevestin závoj padá do údolia celý rok. Keď jeho vodná triešť zachytí slnečné lúče objavia sa nádherné farby dúhy. V Yosemitekom národnom parku sú tri porasty kráľov stromov, obrých a prastarých sekvojí. Sú nielen obrovské, v kmeni jedného z nich bol dokonca vysekaný tunel, ktorým mohol prejsť voz s koňmi. Za tri tisícky rokov ich síce poničila nejedna búrka, koruny im rozčesol ne jeden boží posol, ale zelenajúce sa

ratolesti ukazujú že stále žijú. Je to fantastické, keď si človek uvedomí, že tu tieto sekvoje stáli ako vysoké stromy už v dobe keď bol založený Rím, ukrižovaný Kristus, kedy ... lepšie je o tom nepremýšľať.

Vysoko v kalifornskej časti Sierry Nevady sa nachádza vodná plocha, ktorá okolo seba šíry obzvláštny čaro, ostrov vody vysoko sa týčiacimi horskými vrcholmi. Priezračné čisté jazero Lake Tahoe, ktoré patrí dvom štátom – Kalifornii a Nevade je skutočný prírodný zázrak. Toto jazero o rozlohe 492 km², dosahuje najväčšej hĺbky 506m. Čaro jazera spočíva skôr v atmosfére, ktorú vyžaruje, než v jeho veľkosti. Slnko, vietor a oblačky mu doslova každý deň dávajú úplne nový vzhľad. Pôvodnými obyvateľmi tejto oblasti boli indiáni kmeňa Washoe a Pajutovia, ktorí bojovali o lovište rýb a lesnej zveri okolo „Veľkej vody“. Osadníci na ceste do úrodného údolia Central Valley hľadali prechod cez Sierru. Najnešťastnejší pokus zaznamenáva kronika v roku 1846. Pionieri vedení Donnerom sa dostali k Sierre až neskoro na jeseň. Severne od jazera Tahoe ich zastihla prudká snehová búrka. Iba 40 z 87 osadníkov prečkalo zimu len vďaka tomu, že svojich mŕtvych spoločníkov skonzumovali. I napriek takýmto otrasným prípadom sa valili na západ nepretržité prúdy ľudí. Počas zlatej horúčky sa tieto prúdy ľudí premenili v záplavu, akú dovtedy Amerika nepamätala. Tuhé zimy v oblasti okolo Tahoe dávali zlatokopom poriadne zabráť. V roku 1868 bola dokončená transkontinentálna železnica. Pre tento región to znamenalo celkom novú éru. Medzi bohatcami v San Franciscu sa skoro stalo módou vlastníť pri tomto jazere letné sídlo. Mnohé z ich rezidiencií pripomínajú skôr zámky. I napriek tomu, že sme mali naplánovaný pobyt v Lake Tahoe až na dva dni, rozhodli sme sa ho opustiť skôr, len preto, že bolo zimné sychravé počasie. Ešte pred týždňom sme sa varili v horúčavách 44°C v tieni a teraz nám teplomer ukazoval 3°C a snežilo.

Presunuli sme sa do ďalšieho mestačku hazardu – Reno. Toto mestočko leží v severnej časti Nevady a je vzdialené ½ hodiny jazdou autom po ceste Interstate 80 smerom od jazera Lake Tahoe. Základné kamene Rena boli založené pri stavbe transkontinentálnej železnice Union Pacific Railroad. Začiatkom 20. Storočia tu vystavali hotely a kasína svetovej úrovne. Reno nie je také honosné ako Las Vegas je vybudované v štýle country & western. Reno má prívlastok „Najväčšie, najmenšie mesto na svete“, ako nám oznamovali nápisy cez hlavné ulice. Vrcholným zážitkom pri návšteve Rena bola rozhodne návšteva William F. Harrah Foundation National Automobile Museum. Je tu vystavených cez 200 automobilov, zo súkromnej zbierky nedávno zosnulého magnáta. Okrem iného je tu Mercuri z roku 1949, ktoré riadil James Dean vo filme „Lebo nevedia, čo robia“ a auto Thomas Flyer z roku 1907, ktoré v roku 1908 vyhralo automobilový závod na trati Paríž – New York. Pre nás bolo najväčším zážitkom biely Lincoln, kde bol zavraždený John F. Kennedy. Múzeum pozostávalo zo štyroch výstavných pavilónov, ktoré predstavovali autá v danom období vrátane architektúry a scenérie daného obdobia (obchody, opravovne, benzínové stanice ...). Dokonca i vonkajšia architektúra múzea pripomína svojimi zaoblenými rohmi a vodorovnými chrómovými listami automobil z päťdesiatych rokov.

Štyridsať kilometrov na juh od Rena, blízko cesty Highway 341 leží Virginia City, ktoré patrilo v 19.storočí k najbohatším mestám amerického západu, preslávené pod menom „Queen of the Comstock“. Od tejto doby sa mesto príliš nezmenilo. V objekte Chollar Mine vo východnej časti mesta sa môže návštevník spustiť do šachiet jednej z miestnych ozajstných zlatých baní. Počasie nám stále neprialo a tak sme pokračovali cez typické mestočky amerického západu s priliehavými názvami ako napr. Golden City, alebo chudobnejšie Silver City. V mestočku Sutter Creek je jedna z najmalebnějších hlavných ulíc v celej oblasti Gold Country. Drevenné priečelia obchodov, nad ktorými vyčnievajú balkóny a domy s drevenými ozdobami sú starostlivo udržiavané. Veľké množstvo obchodov zo starozitnosťami a umeleckými predmetmi sem po celý rok lákajú návštevníkov. V týchto mestočkách, akoby sa zastavil čas.

Mesto Placerville bolo za čias Zlatej horúčky dôležitou dopravnou križovatkou. Prechádzali tadiaľto poštové dostavníky, kolóny krytých vozov a Pony expres. Dnes tu zastavujú automobilisti cestujúci po ceste US Highway 50. Slávnu históriu tu pripomínajú časté pouličné slávnosti.

Po dvojtýždňovom putovaní za zlatom sme sa konečne dostali do cieľa svojho sna, do Colomy k Sutter Mille. Mestočko Coloma ležiace 14 km severne od Placerville sa nachádza vo vnútri pamiatkovej rezervácie Marshall Gold Discovery State Park. V areáli sme si mohli pozrieť miesto, kde bolo pred 150. rokmi v januári 1848 objavené zlato, vodnú pľu Sutter's Mill, informačné stredisko, celú radu zaujímavých exponátov z dôb najväčšej zlatej horúčky. Tu sme strávili celý týždeň, aby sme sa mohli zúčastniť Majstrovstiev sveta v rýžovaní zlata.

Program majstrovstiev sveta bol rozvrhnutý na celý týždeň. Jeden deň, v ktorom sme nesúťažili, sme využili na návštevu hlavného mesta Kalifornie – Sacramento. Návšteva Sacramento je cestou do roku

1848, roku Zlatej horúčky a zároveň nahliadnutím do budúcnosti Kalifornie v 21. storočí. Mesto Sacramento, ktoré leží na sútoku riek Sacramento a American River, založil v roku 1839 švajčiarsky dobrodruh Johann Augustus Sutter, začalo sa rozrastať až počas Zlatej horúčky. Ako hlavné mesto 31. štátu Únie, bolo zvolené v roku 1854. Zo svojimi reštaurovanými budovami, fasádami v štýle divokého západu a drevenou promenádou pozdĺž brehu rieky predstavuje Old Sacramento zaujímavý úvod do života zlatokopov. Je to pamiatková rezervácia. Po jej prehliadke sme sa presunuli o ulicu ďalej na triedu Capitol Mall Boulevard, kde nás upútala budova State Capitol. Táto krásna stavba vysoká 67 metrov, bola postavená v roku 1860 po vzore Washingtonského Capitolu a v jeho vzhľade čerpajúceho z antiky sa zrkadlí veľkolepá mienka Kalifornčanov o sebe samých. Miestnosti tejto budovy v elegantnom štýle 19. storočia sú zreštaurované a sprístupnené verejnosti. Po prehliadke kalifornskej politiky z vtáčej perspektívy, z galérie na 2. poschodí sme sa opäť vrátili do dejiska majstrovstiev sveta. Na druhý deň sme sa zúčastnili na sprievode účastníkov majstrovstiev sveta cez mesto Coloma a úvodného ceremoniálu otvorenia Majstrovstiev sveta z príležitosti 150. výročia objavenia zlata. Po každodenných vyraďovacích kolách sme sa dostali spolu s manželom až do finále.

MS sa zúčastnili zlatokopi 18 štátov z celého sveta (Česká republika, Nemecko, Poľsko, Holandsko, Francúzsko, Taliansko, Švajčiarsko, Španielsko, Veľká Británia, Rakúsko, Fínsko, Švédsko, Japonsko, Austrália, Južná Afrika, Kanada, USA a Slovenská republika) a bolo cca 600 súťažiacich v oficiálnych kategóriách. (muži a ženy profesionáli, veteráni, juniori a národné družstvá) a v neoficiálnych kategóriách (muži a ženy amatéri, deti a trojčlenné družstvá). Atmosféra samotných MS bola veľmi dobrá, mali sme možnosť aspoň týždeň sa zahrať na ozajstných zlatokopov. Vyskúšali sme si ryžovanie zlata v južnom prítoku American River na ktoré nás pozvali naši taliansky kamaráti. Ozajstné ryžovanie na rieke je veľká drina, takže radšej zostaneme len pri súťažnom ryžovaní.

Obyvatelia mestečka Coloma boli veľmi milí a poskytli nám možnosť vžiť sa do rokov 1848, keď tu vládla najväčšia zlatá horúčka v dejinách ľudstva. Chodili oblečení v dobových kostýmoch, mohli sme vidieť život ľudí, ktorí ťiahli naprieč Amerikou na vozoch za kúskom šťastia, predvádzali dokonca i priamo v teréne tavbu zlata. Celý kolorit dotvárali zálesáci a greenhorni na koňoch vrátane miestnej polície.

V strede medzi zálesákmi sa nachádza najdrsnnejší „Little Big Man from Slovakia“

Po záverečnom ceremoniáli a odovzdaní cien sme sa presunuli do San Francisca, kde sme mali vrátiť auto a odlietať domov. Na prehliadku mesta nám zostalo len pol dňa, takže sme toto nádherné mesto prezreli v pokluse a z okna auta.

San Francisco leží na pahorkatom a malebnom polostrove na konci obrovského zálivu. Toto mesto na okraji severoamerického kontinentu sa často halí do hustej tichomorskej hmly. Od počiatku malo San Francisco povest' nechvalne známeho hlavného mesta Divokého západu. Dnes v tomto meste skryto vane duch pionierskych dôb i napriek tomu, že už dávno stojí na čele medzinárodného obchodu a finančníctva. „Alcatraz“, táto skala (jeden z ostrovov v zálive) čnie vysoko nad vodami zálivu a pôvodne bola vybraná ako ideálne miesto na maják, aby námorníkov varoval pred nebezpečnými oblasťami ponorenými často do hmly. Tiež tu bola postavená pevnosť, ktorá nikdy nebola ohrozená žiadnym nepriateľom. Pevnosť slúžila ako nechvalne známa štátna väznica, ktorej sa obávali i tí najtvrdší a najotroľnejší zločinci. Svoje si tu odsedel i slávny Al Capone. Žalárnici tu vládli železnou rukou a akýkoľvek pokus o útek bol márný. Z finančných dôvodov bola väznica v roku 1963 zatvorená.

San Francisco vyrástlo zo zlatej horúčky. Do mesta schádzali z hôr šťastlivci, ktorý zbohatli a túžili po zábave. Tí najšťastnejší narazili pri ťažbe na miesto, kde vyťažili od sto do tisíc dolárov denne. V San Franciscu prišli o výťažok ročnej driny v hazardnej hre, alebo inej zábave neraz za jedinú noc. Mimoriadne úspešný bol obchodník Sam Brannan, ktorý bol najbohatším mužom Kalifornie bez toho, aby čo len raz držal v ruke krompáč.

Na záver nášho putovania odovzdávame v požičovni auto, na ktorom sme najazdili cca 4.500 km a priama autobusová linka Alamo nás privádza na medzinárodné letisko v San Franciscu. Po vybavení colných a pasových formalít prechádzame do bezcolnej zóny letiska a naposledy prezeráme obchodíky s darčekom pre našich najbližších. V odletovej hale ešte učíme našu kamarátku, zlatokopku Cecile z Francúzska základné slovenské výrazy, aby sme aspoň čiastočne prekonalí problémy s jazykovou bariérou. Posledné „Ahoj!“ a slovenská výprava zlatokopov nastupuje do Boeingu, ktorý vzápätí štartuje a odlieta do Londýna, kde nás čaká ďalší let do Schwechatu. Pri vchode nás víta kapitán lietadla, ktorý mi osobne s celou posádkou blahoželá k bronzovej medaile. Každý z nás je ponorený do svojich myšlienok, ktoré určite patria tejto krajine, krajine plnej extrémov a slobody v pravom slova zmysle. Slovenská výprava zlatokopov obstála úspešne v tvrdej konkurencii ostatných krajín združených pod Svetovou asociáciou zlatoko-

pov, ktorá má sídlo vo fínskej Tankavaare. Odlietame z USA a navzájom sa ubezpečujeme, že sa sem určite vrátíme a naše súťažné výsledky budú určite už len lepšie a lepšie.

Američania tvrdia, že kalifornská zlatá horúčka vytvorila nového Američana – dynamického, ochotného riskovať, podnikat', vydávať sa na ďaleké cesty. Rodil sa v romantických časoch plných dobrodružstiev, rizík a nesmiernych útrap. Vracali sa odtiaľ muži, ktorí mohli hrdó oznámiť : „Dokázal som to“. Krásny sen o zlate sa niektorým naplnil a mnohých inšpiroval. Legendárna sláva Kalifornie, zeme trblietavého zlata, dobrodružstiev a výstredností nevybledla ani v dobách surovej reality.

Slávnostný nástup zlatokopov na MS 1998 v Colome USA

Nástup pretekárov pri slávnostnom otváracom ceremoniále

Napísala : ing. Helena REŽNÁ – Cech zlatokopov Tren čín

Majstrovstvá sveta v ryžovaní zlata **BRONZOVÁ MEDAILA NA SLOVENSKU**

**September 28 -
October 4, 1998**

**Marshall Gold Discovery
State Historic Park**

mieste za Kaijou Niehoff s Fínska, ktorá skončila druhá a za víťazkou Ludi Marlise zo Švajčiarska a tým úspešne reprezentovala Slovensko. Toto umiestnenie je zadosťučinením jej minuloročných nešťastných umiestnení, keď sa umiestňovala štandardne na 4. mieste z minimálnou časovou stratou (napr. MS 1997 v Talianskom Vigevane skončila 1 sek. za tretím miestom). Rok 1998 je pre ing. Helenu maximálne úspešný nakoľko je na čele rebríčku úspešnosti v celej Slovenskej asociácii zlatokopov v kategórii žien. Na 5. mieste sa umiestnila Jarmila Kaňová a Lucia Kaňová skončila na 22. mieste. Ale ani našim mužom sa nedarilo zle i keď nezískali medailu, vo finále skončili: Jozef Režný na 9. mieste a Richard Kaňa II. na 10. mieste. V národných teamoch sme skončili na 8. mieste.

Kamienky medzi ktorými James Marshal v januári 1848 zbadať trblietajúce sa nugety, tak ako kedysi obmýva i dnes zelená voda American River. Keby ste zavreli oči a sústredili sa, určite by ste začuli slabý cengot krompáča, škripanie piesku a kamienkov a z diaľky by sa Vám niesol rozjasený hlas: „Zlato !, Zlato!“.

Keď sa v januári 1848 rozšírila správa, že v Californii sa našlo zlato, vybrali sa tam tisíce ľudí a tvár Ameriky sa raz a navždy zmenila. Od San Franciscu po Los Angeles, od pobrežia po útesy Sierry Nevady rozlieha sa krajinou odporňý krik . „Zlato !, Zlato!“ a hoci pole ostáva neobrobené, dom nedostavaný nemyslí sa na nič iné, iba na zlaté zrnká prinášajúce vysnívané bohatstvo. A preto „Hor sa do Californie !,“

Pri príležitosti 150. výročia objavenia zlata v Californii. sa v dňoch 28.9 – 4.10.1998 konali Majstrovstvá sveta v ryžovaní zlata V Colome, California USA. Týchto MS sa zúčastnila i 6-členná výprava zlatokopov zo Slovenska, z toho dvaja z Trenčína ing. Helena a Jozef Režný a štyria z Hodruše-Hámre Richard Kaňa II., Richard Kaňa III., Lucia Kaňová a Jarmila Kaňová.

MS sa zúčastnili zlatokopi 18 štátov z celého sveta (Česká republika, Nemecko, Poľsko, Holandsko, Francúzsko, Taliansko, Švajčiarsko, Španielsko, Veľká Británia, Rakúsko, Fínsko, Švédsko, Japonsko, Austrália, Južná Afrika, Kanada, USA a Slovenská republika) a bolo cca 600 súťažiacich v oficiálnych kategóriách. (muži a ženy profesionáli, veteráni, juniory a národné družstvá) a v neoficiálnych kategóriách (muži a ženy amatéri, deti a trojčlenné družstvá).

V kategórii ženy profesionálky si najlepšie počínala ing. Helena Režná, do finále sa prebojovala bez straty zlatinky a s časom 4'54" skončila na 3.

Napísal : Jozef REŽNÝ – Cech zlatokopov Trenčín

SPRÁVA O ČINNOSTI KLUBU ZLATOKOPOV KREMNICKEJ BANSKEJ SPOLOČNOSTI S.R.O. ZA ROK 1998

Klub Zlatokopov Kremnickej banskej spoločnosti s.r.o. vstúpil v roku 1998 do druhého roku svojej oficiálnej činnosti pod zastrešením Slovenskej asociácie Zlatokopov s počtom členov dvanásť. Za toto obdobie zaznamenal klub kvalitatívny nárast úspechov svojich členov na slovenských i medzinárodných zlatokopeckých podujatiach. Členovia klubu sa zúčastnili na všetkých podujatiach organizovaných na Slovensku a v zahraničí na Majstrovstvách Poľska a Majstrovstvách Rakúska. V Poľsku zaznamenala úspech najmä naša ženská časť obsadením druhého miesta v kategórii ženy-profi. Toto miesto obsadila Michaela Kuzmínová. Na Majstrovstvách Rakúska sa Zuzka Gretschová a Demeter (Miťo) Gacov dostali vo svojich kategóriách do semifinále. Ďalej im už šťastie bohužiaľ neprialo. Náladu ale hneď zlepšila Janka Klemenťová, ktorá obsadila pekné tretie miesto v kategórii ženy-amatérek. Od víťazstva ju delila len jedna strategická zlatinka. V kategórii družstiev naši členovia obsadili v náročnej konkurencii 16. a 19. miesto. Hlavným podujatím tohto roku boli Majstrovstvá Českej a Slovenskej republiky a Majstrovstvá Európy konané v dňoch 9.-12.7.1998 v Hodruši-Hámroch. Na tomto podujatí naši členovia obsadili nasledovné miesta:

Prvé miesto v súťaži MČaSR v kategórii 5-členných družstiev, prvé miesto v medzinárodnej súťaži v kategórii dvojíc, tretie miesto v súťaži MČaSR v kategórii 5-členných družstiev, tretie miesto v súťaži ME v kategórii 5-členných družstiev a šieste miesto v súťaži ME v kategórii ženy-profi. Pekné sedemnásťte miesto v súťaži MČaSR obsadil náš nový člen Braňo Martiš. V uvedenej súťaži všetci členovia nášho klubu obstáli vynikajúco a tak obhájili dobré meno klubu.

V nasledujúcom roku 1999 sa členovia klubu pripravujú na hlavné podujatie roka a to Majstrovstvá sveta (Kocába ČR), kde chceme obhájiť vynikajúce miesto Michaeli Kuzmínovej z MS v Taliansku (vicemajsterka sveta v kategórii ženy-profi) a obsadiť ďalšie popredné miesta. Ďalej sa chceme zúčastniť na Majstrovstvách Poľska, Rakúska ako aj na všetkých slovenských podujatiach. Naša účasť na týchto podujatiach je možná aj vďaka aktívnej pomoci nášho sponzora Kremnickej banskej spoločnosti s.r.o. . Príjemnou udalosťou roku 1998 bol sobáš našich dvoch členov Grétky Kuzmínovej a Mira Kapsdorfera (Kaba), ktorým sa 23. decembra 1998 narodili dvojčatá Saskia a Terezka. Blahoželáme im.

I medzi zlatokopeckým poterom vyrastajú nádejné profesionálky

Napísal: Demeter (Miťo) GACOV – Klub zlatokopov Kremnickej banskej spoločnosti s.r.o.

LEDNICKÉ ROVNE – GOLD MEN

Opäť sme o rok starší, ale i skúsenejší, no zároveň bohatší o pár zlatiniek a obrovské množstvo zážitkov. Približne takto si povzdychlo na prelome rokov 1998/99 množstvo zlatokopov. Výnimkou neboli ani zlatokopi z Lednických Rovní. Veru, ten minulý rok bol pre rovňancov naozaj bohatý. Precestovali značnú časť Slovenska, zúčastnili sa množstva akcií a získali vicemajstra Európy v amatéroch a majstra Spiša v junioroch. O nádherných zážitkoch už nehovoriac, pretože na ne by nestačila ani celá ročenka.

O činnosti a výsledkoch zlatokopov sa dozvedeli i iní a tí prostredníctvom kultúrneho domu, už po druhý krát požiadali rovňanských zlatokopov o usporiadanie zlatokopeckého dňa. Tak sa aj stalo. Po predchádzajúcom úspešnom zlatokopeckom dni v roku 1997, sme v uplynulom roku usporiadali už teda druhú, obdobnú akciu, ktorá mala byť ešte lepšia. Systematická príprava dekoračného, účelového i propagačného materiálu, sľubovala, že úspech by sa mohol dostaviť. Záležalo už len akú náladu bude mať slniečko a či sa na nás usmeje. Slniečko sa usmialo a nás delilo od otvorenia akcie už len 24 hodín. A tak skupina zlatokopov pracovala celý deň a celú noc a parčík pri kulturáku sa pod ich rukami zmenil na zlatokopeckú osadu. Po chladnej noci zažiarili prvé slnečné lúče a zároveň začali prichádzať i prví zvedavci a snáď v budúcnosti nádejní zlatokopi. O chvíľu bol priestor pri kulturáku zaplnený. Niektorí si prezerali indiánske Tee-pee v ktorom horel oheň a pred ním bol totem s lebkou satrej indiánskej squaw, iní si prezerali našu fotodokumentáciu a získané diplomy. Ďalší zasa strelné zbrane. U niektorých vyvolával úsmev na tvári pravý Funus servis so šibenocou, rakvou i cintorínom. Tí, ktorí chceli zbohatnúť sa zasa zapojili do súťaže, pretože výhercovia dostávali od nás pravé zlaté prívesky. Zvedavci sledovali non-stop videozáznam zo zlatokopeckých podujatí a tí, ktorí boli najviac unavení mali možnosť sa občerstviť pri našom stánku s „Opekanými indiánskymi prstami a Ohnivou vodou“. Všetkým prítomným vyhrávala country hudba, ktorá spolu s ojedinelými výstrelmi z koltov dopĺňala atmosféru Divokého Západu.

Podujatie sa teda podarilo. Obrovské množstvo záujemcov i uznanlivé slová nás povzbudili a potešili, že naša námaha i samotná prezentácia neboli zbytočné. Veľmi kladne a uznanlivo sa o nás vyjadrili i tunajšie masmédiá vrátane oblastnej televízie. Lednické Rovne, ktoré boli dosiaľ známe iba ako sklárske mestočko, sa v posledných rokoch dostávajú do povedomia i ako mestočko zlatokopov.

A čo dodať na záver ?

„Bez Vás kamarátky a kamaráti zlatokopi z celého Slovenska, bez Vás by neboli ani zlatokopi Lednických Rovní. Vďaka Vám a tešíme sa na stretnutie s Vami !“

Napísal: Mgr. Juraj SMAHA (Ámos) – Gold Men Team Lednické Rovne.

ŠUŠKANDA

Svadba

Dňa 18. apríla 1998 v kostole sv. Kataríny v Kremnici si svoje áno povedali Gréta Kuzmínová a Miroslav Kapsdorfer. Dúfame len, že si uvedomujú, že manželstvo nie je šťastné, keď je jeden šťastný a druhý nešťastný. Musia byť obidvaja nešťastný. Tak im treba !

Utopenci a Fernet

V poľskom baníckom mestečku Zlotoryja počas majstrovstiev v ryžovaní nás opäť nesklamalo počasie. Búrka, ktorá teraz vyčíňala prekonala všetky uplynulé ročníky. V takýchto exponovaných situáciách, keď jeden zlatokop je ochotný pre svoju záchranu utopiť dve rodiny, nie je núdza o srandu. Ako nás o tom presvedčil Aleš Prochádzka-Špacír, ktorý si dve rodiny potom musel udobrovať Fernetom.

To treba zažiť

Najchaotickejšie zlatokopecské podujatie za rok 1998 si vyslúžili organizátori v Raurise. Šachovú partiu rozohrali pri dávkaní zlatiniek ako i pri vyhodnotení celej súťaže. Kto môže o tom povedať viac ako naši talianski kamaráti Luca a Armando Pasqualini ?

Za zlatom do rôznych kútov sveta

Dňa 25.6.1998 bola v Banskom dome na Radničnom námestí v Banskej Štiavnici otvorená výstava fotografií Ing. Richarda Kaňa „Za zlatom do rôznych kútov sveta“. Výstava, ktorú pripravila Slovenská asociácia zlatokopov a Slovenská banká s.r.o. Hodruša – Hámre v spolupráci so Slovenským bankovým múzeom, bola prvým podujatím v rámci Zlatej Hodruše 98, 2. Majstrovstiev Európy v ryžovaní zlata a Majstrovstiev SR a ČR v ryžovaní zlata, ktoré sa konali 4.- 12. 7. 1998.

Ing. Richard Kaňa prezentoval širokej verejnosti svoje cesty za poznaním o ťažbe zlata, ako i prezentácie z niektorých súťaží v ryžovaní tohto vzácného kovu. Bol tu vystavované fotografie miest Európy, Severnej Ameriky a Austrálie.

Je potešiteľné, že prvú výstavu tohto žánru zorganizoval práve Ing. Richard Kaňa, ktorý celý svoj život venoval geológii, je náruživým zberateľom minerálov a zároveň i riaditeľom jedinej bane na Slovensku, kde sa ťaží zlato. Dúfajme, že toto nebola posledná výstava tohto žánru na Slovensku, nakoľko dnes je každý druhý zlatokop i zároveň fotografom.

Cirkusová show

Niektorí zlatokopi chápu súťaže v ryžovaní zlata, ako čisto komerčnú záležitosť. Za každú cenu by chceli vyryžovať i niečo iné, ako zlatinky z claimov. Dôkazom toho bolo aj cirkusová show na Zlatej Hodruši „MEDVEĎ NA MUSTANGOVI“. Producentom tejto show bol Štefan Kupčík zo Spišskej Novej Vsi. Možno že sa tak ani nevolá, ako napísal týždenník Plus 7 dní, nevedel to ani vysloviť. Zrejme bol zachrípnutý s neustáleho povzbudzovania, ktorým je známy na všetkých podujatiach.

Ocenenie

Na medzinárodnej výstave Interstone 98, ktorá sa konala v Trenčíne získal ing. Milan Urbánek zo svojím kolektívom tretie miesto v súťaži návrhov. Toto ocenenie získal za štúdiu dopravného tunela pod Braniskom. Pekný príklad pre ostatných tunelárov. Gratulujeme!!!

Úroda zemiakov

Na akcii v Hrabušiciach v srdci Slovenského raja si rodinný klan Joe-Joa pomýlil ryžovanie zlata so zberom zemiakov. Patrili im všetky štvrté miesta, ktoré bolo možno získať. Satisfakciou bolo prvé miesto s najmladšími účastníkmi v kategórii 5-členných družstiev. Po vyhodnotení súťaže sa rozdávala nielen torta ale i zemiakový šalát.

Z kuloárov klubov a cechov SAZ

Na jeseň 1998 opäť prezliekol kabát resp. tričko Fero Kmeť-Diódka, keď vystúpil z hodrušského klubu a navrátil sa späť do rodného košiaru Banskobystrického cechu. Čo mu len ten Dobrota sľúbil ?

Svoj cechový kabát si už vybral, s patrične okolkovanou žiadosťou i Miro Nagy z Bratislavy, ktorý na začiatku roku 1999 vstúpil do Cechu zlatokopov - Trenčín. Pôsobisko tohto cechu je na Slovensku skoro väčšie, ako pôsobisko najsilnejšieho politického subjektu.

Narodenie

Dňa 16.11.1998 došlo k významnej udalosti v rodine cechmajstra Ľuboša Dobrotu. Narodil sa mu resp. jeho žene druhorodený syn Rastislav. Základné TTD - 3.610 gramov, 52 cm. Kto je ďalší na rade !?

Počítačový vírus v akcii

Počas majstrovstiev sveta v americkej Colome, v krajine neobmedzených možností zlyhala technika. Počas vyhodnocovania trojčlenných družstiev spadla organizátorom počítačová sieť. Jedným z hlavných sponzorov podujatia bola firma INTEL, ktorá vyrába čipy do počítačov.

Kto šetrí, má ...

Najmenej práce pri vyhodnotení súťaže mala porota v Hodruši. Pri súťaži o zlatú hrudu bane Rozália bol v rámci ekonomických opatrení použitý štrk, ktorý sme už raz ryžovali na ME. Nakoľko sa v ňom nachádzali i stratené zlatinky, porota to riešila jednoducho : „Nehodiace sa škrtnite “ !

Kto je lepší ?

Dňa 23.12.1998 sa opäť potvrdila skutočnosť, že medzi jednotlivými klubmi resp. cechmi existuje veľká rivalita. Keď sa v Kremnici dozvedeli, že v Banskej Bystrici majú prírastok v podobe malého Dobrotu, okamžite zareagovali, zabrali a výsledok nedal na seba dlho čakať. Kapsdorferovcom sa narodili dvojčičky – dievčence – Saskia a Tereza.

Best of Best Slovensko v kategórii ženy - profi

ZÁPISNICA ZO ZASADANIA PREZÍDIA SLOVENSKEJ ASOCIÁCIE ZLATOKOPOV ZO DŇA 17.10.1998 HODRUŠA – HÁMRE

Prítomní : prezident SAZ, viceprezidenti SAZ, zástupcova Hodrušského klubu zlatokopov, Klubu zlatokopov KBS s.r.o. Kremnica, Cechu zlatokopov Trenčín, Banskobystrického cechu zlatokopov, Klub zlatokopov Horného Ponitria a Cech zlatokopov pri CVČ – Spišská Nová Ves

Program :

1. Správa hospodárenia SAZ
2. Upresnenie termínov zlatokopeckých akcií
3. Predstavenie kandidátov na usporiadanie Majstrovstiev Českej a Slovenskej republiky v roku 2000
4. Tajné hlasovanie o pridelení organizácie majstrovstiev Českej a Slovenskej republiky roku 2000
5. Rôzne

1. Prezident SAZ ing. Milan Urbánek oboznámil prítomných o hospodárení SAZ v roku 1998. Proti uvedenej správe neboli zo strany účastníkov zasadnutia vznesené pripomienky.

Do konania zasadnutia neboli odvodené poplatky za organizovanie súťaží v roku 1998 od Hodrušského klubu za ME 1998 a od Banskobystrického cechu zlatokopov za Ľubietovú 1998.

2. Bol podaný návrh Trenčianskeho Cechu zlatokopov na zorganizovanie otvárania claimov. Po zosúladení termínov bol návrh odsúhlasený na termín 8-9.5.1999

Bol podaný návrh Klubu zlatokopov Kremnickej banskej spol. s r.o. na usporiadanie zatvárania claimov. Návrh bol odsúhlasený na termín 15-16.10.1999

Boli určené termíny regionálnych súťaží na rok 1998 jednotlivých klubov (cechov) SAZ nasledovne:

Hodrušský klub zlatokopov (Banický kahanec)	22. mája 1999
Hodrušský klub zlatokopov (Zlatá Hodruša)	23-24. júla 1999
Cech zlatokopov pri CVČ Spišská Nová Ves	7-8. augusta 1999
Banskobystrický cech zlatokopov	14-15. augusta 1999
Hodrušský klub zlatokopov (Zlatá hruda)	18. septembra 1999

3. Zástupcovia Hodrušského klubu zlatokopov, Banskobystrického cechu zlatokopov a Cechu zlatokopov pri CVČ Spišská Nová Ves predniesli svoje návrhy na usporiadanie Majstrovstiev Českej a Slovenskej republiky v roku 2000.

4. Po tajnom hlasovaní bola organizácia podujatia pridelená Cechu zlatokopov pri CVČ Spišská Nová Ves počtom hlasov päť z celkového počtu deväť hlasov.

5. Zástupca Hodrušského klubu zlatokopov podal návrh na zorganizovanie Majstrovstiev sveta na Slovensku. Návrh bol prejednaný v diskusii. Po diskusii bolo rozhodnuté uchádzať sa o majstrovstvá sveta v roku 2004. Organizáciou prípravných záležitostí bol poverený ing. Richard Kaňa z Hodrušského klubu zlatokopov.

V prípade pridelenia MS 2004 Klub hodrušských zlatokopov zorganizuje Majstrovstvá Českej a Slovenskej republiky v roku 2002.

Bolo prejednanie ďalšieho zotrvania prezidenta a viceprezidentov SAZ na ďalšie funkčné obdobie. Súčasný obsadenie bolo potvrdené pre ďalšie funkčné obdobie.

Prezident	ing. Milan Urbánek
Viceprezidenti	Jozef Režný, Ing. Richard Kaňa

Bol prejednaný spôsob pomerného zastúpenia hlasov jednotlivých klubov resp. cechov pri hlasovaní na zasadnutí prezídia SAZ. Na základe výsledkov hlasovania bola navrhnutá nasledovná zmena: na zasadnutiach prezídia SAZ bude pri hlasovaní každý klub zastúpený jedným hlasom.

Bolo prehodnotené odvádzanie príspevkov do SAZ nasledovne :

výška poplatku za jedného súťažiaciho bude stanovená od počtu súťažiach vo všetkých kategóriách.

počet súťažiach do 100 vrátane – 5 Sk/účastník

počet súťažiach do 200 vrátane – 10 Sk/účastník

počet súťažiach nad 200 – 15 Sk/účastník

Na základe rozhodnutia prezídia SAZ bolo pre neuhradené pohľadávky voči SAZ odňaté členstvo Košického klubu zlatokopov.

Milan URBÁNEK – prezident SAZ

Sedia, sedia , slovka nepovedia o čom sa radia sami nevedia – prezídium SAZ

ŠTRUKTÚRA SLOVENSKEJ ASOCIÁCIE ZLATOKOPOV

Kontaktná adresa asociácie :

SLOVENSKÁ ASOCIÁCIA ZLATOKOPOV

966 61 Hodruša – Hámre č.388

tel.: ++421-858-494 603, 229 02

fax.: ++421-858-494-633, 229 02

Prezident asociácie: ing. Milan URBÁNEK

Viceprezident asociácie: Jozef REŽNÝ, Ing. Richard KAŇA

Čestný prezident asociácie: Doc. RNDr. Pavel HVOŽDARA, CSc.

Regionálne strediská:

HODRUŠSKÝ KLUB ZLATOKOPOV

Vedúci klubu - ing. Richard KAŇA

Slovenská asociácia zlatokopov

966 61 Hodruša – Hámre č.388

tel.: 0858-494 603

fax.: 0858-494-633

CECH ZLATOKOPOV - TRENČÍN

Cechmajster – Jozef REŽNÝ (Joe-Joe)

Ul. Jána Halašu 9/24,911 01 Trenčín

tel./fax: 0831-525 722, mobil: 0903 718 605, 0905 718 605, mail: jor@psg.sk

BANSKOBYSSTRICKÝ CECH ZLATOKOPOV

Cechmajster – Ľuboš DOBROTA

Ul. Internátna 31, 974 00 Banská Bystrica

mobil: 0905 318 883

KLUB ZLATOKOPOV KREMNICKEJ BANSKEJ SPOLOČNOSTI s.r.o.

Vedúci klubu – ing. Demeter GACOV (Miťo)

Ul. Nová Dolina 756/43, 967 01 Kremnica

tel.: 0857-674 6320, mobil: 0903 524 607

CECH ZLATOKOPOV PRI CENTRE VOJENÉHO ČASU V SPIŠSKEJ NOVEJ VSI

Cechmajster – Štefan KUPČÍK (Medved')

Ul. E. M. Šoltésovej 25/6, 052 01 Spišská nová Ves

GOLD MEN TEAM LEDNICKÉ ROVNE

Vedúci – Mgr. Juraj SMAHA (Ámos)

Ul. Jilemnického 16, 020 61 Lednické Rovne

tel.: 0825-693 669

ZLATOKOPI HORNÉHO PONITRIA

Vedúci – Dušan BULÁK (Tulajbej)

Ul. Björsonova 5/10, 971 01 Prievidza

tel.: 0862- 541 4548

ZLATOKOPECKÝ KLUB GEOLÓGOV

Vedúci klubu – Doc. RNDr. Pavel HVOŽDARA, CSc.

Katedra mineralógie a petrológie, Mlynská dolina, 842 15 Bratislava

KALENDÁR DOMÁCICH A ZAHRANIČNÝCH AKCIÍ V RYŽOVANÍ ZLATA - ROK 1999

Termín	Akcia	Miesto
8. Máj 1999	Otvorenie claimov	Trenčín
15. Máj 1999	Banícky kahanec	Hodruša-Hámre
22.-23. Máj 1999	Majstrovstvá Nemecka a Bavorska	Riedenburg-Nemecko
29.-30. Máj 1999	Majstrovstvá Poľska	Złotoryja-Poľsko
29. Máj 1999	O zlatinku Beaver City	Beaver City, Strážek u Brna
5.-6. Jún 1999	Majstrovstvá Steirsku	Pusterwald-Rakúsko
12.-13. Jún 1999	Italian Open	Ovada-Taliano
18.-20. Jún 1999	Austrian Open	Rauris-Rakúsko
10.-11. Júl 1999	France Open	La Tour-Francúzsko
3.-4. Júl 1999	Sweden Open	Lannavara-Švédsko
10.-11. Júl 1999	Kopparberg Open	Kopparberg-Švédsko
17.-18. Júl 1999	Jukkasjärvi Open	Jukkasjärvi-Švédsko
20.-21. Júl 1999	Majstrovstvá Švédska	Siikavaara-Švédsko
23.-24. Júl 1999	Zlatá Hodruša	Hodruša-Hámre
1.-2. August 1999	Kremnický prebor	Kremnica
7. August 1999	Zlatý valounek	Westenové mestečko Šiklův Mlýn
7. August 1999	Rýžovanie zlata na Otave	Staré Kestřany u Písku
6.-8. August 1999	Finland Open	Tankavaara-Fínsko
7.-8. August 1999	Japan Open	Hamatonbetsu-Japonsko
7.-8. August 1999	Spišský prebor	Podlesok Slovenský raj
14.-15. August 1999	Zlatá horúčka - Ľubietová	Ľubietová - B. Bystrica
20.-22. August 1999	Majstrovstvá Švajčiarska	Willisau
23.-29. August 1999	Majstrovstvá sveta	Kocába CZ
18. September 1999	Zlatá hruda bane Rozália	Hodruša Hámre
16. Október 1999	Zatváranie claimov	Kremnica

Zlatá horúčka niekde v Južnej Amerike